

عشق افکنه میان من و دل بزار سے میشود زلفت تو را سبب سستی در هم	بر رخ از خون نگر انیک خط بزاری دل بسکه بتیاب شد از زحمت بسیاری دل
---	--

غزل ۴۷۰ از دیوان	عشق گویند که کار سے دل بیدار بود بهره ام خواب اجل بود بیداری دل	غزوة الکحل شره
------------------	--	----------------

مرا ببرت خصوصت است باو دل اگر باو سر زلفت همین است ز تو در گوشه ابرو اشارت دل از بیگانه گشت اما بر خیم بنخون گرم دل پیوست با جان مرا گوئی که جانت چیت در سوز نماندم در بلا سے دل چو خسرو چه گویندم که دل نه پذیر بشنو	کنون با ما درین سوخا و باو دل کجا ما و کجا حبان و کجا دل ز ما عقل و ز حبان و ز ما دل که عاشق را نباشد آشنا دل بد غیبان چون توان کردن جدا دل بلا شد جان مرا حبان را بلا دل بما داد هیچکس را مستلا دل که صید منزل ز من راهست تا دل
--	---

غزل ۴۷۱ از دیوان	بیک دلدار بس کن همچو خسرو نه بند و هیچ عاشق جا بجا دل	غزوة الکحل شره
------------------	--	----------------

میر و دیار و مرا تیار سمیاند بدل ز لیکن دشواری بنیم کنان غمزه مرا ده که جانم بر لب آمد چند بجوابی که شرم پند میگویی دل معذور داری دوست ترا کج گر شو و جان و دلم زیر وزیر بر حق بود	وامی سکینی کشان رفتار سمیاند بدل اندک اندک هر زمان آزار میماند بدل کاند کش می منیم و بسیار میماند بدل دل پریشان دارم و دشوار میماند بدل ز آنکه زلفت تو زر بجای سمیاند بدل
--	---

گر سخوای کشتنم غمزه زبان زین سو میا
اینهم از سنجت مست کت درون نیا کفنت من

کان مژه هربش بر چون غامه میا تد بدل
در نه از خسرو همین کفنا از میا تد بدل

غزل ۵۴۵ از دیوان

روایت میم

تخته لهره شوره

ای از نظر مرقه نظر سوی که دارم
تسلیم جنابیت چه کستم گرنه کفتم جان
گفته تو که این بید لے از روی که داری
بهر جا که می روی تگو جانمن آنجا است
تیرے کہ مراد هست لبینہ ز کمانے
تیرے کہ مراد هست کہ بر گیرم از چشم
دستی که دو تا مانده بیا لیں مندر اتم

دل که تو ستانم سببم سوی که دارم
جان باز بهم قوت بازوی که دارم
از روی تو دارم و گر از روی که دارم
یار سب که چه بد آو میم خوے که دارم
من و اتم و دل که ختم ابروے که دارم
کان چشم که بر گیرم از سوے که دارم
گر باز کشتم در نه پہلوے که دارم

غزل ۵۴۶ از دیوان

گویند که رو چشم و از و جا دو سے آموز
چندین و گر از غمزه جا دو سے که دارم

بقیة شوره

آن نه منم که از جفا دست ز بار در کشم
دل بجای جان شد و دامن خویش میکشد
غمست یار لیک بیج و فانی کند
شاه سوار من کجا تنگ قبا سے کج کل
طاقت صبر طاق شد بر سر راه دوروم
خیر قیامت نما بر شمار عاشقان
یک سر موز جو بر خود از پے کشتنم نکش

یا پس ز الوے خرو پاسے قرار در کشم
دامن دل سبب سو از سر خار در کشم
عمر اگر وفا کند هم به کنار در کشم
تاش در دن چشم خود پاپ و سوار در کشم
ویدہ آب بارفته را ابو که عیار در کشم
تا بمیانہ خویش را گاه شمار در کشم
تا بوض سجاسے او این تن زار در کشم

<p>جام مراد تا بلبل لب یار در کشم</p>	<p>ساقی بخت اگر شبی با دہ بکام ماویہ</p>
<p>بقینتہ شعر،</p>	<p>غزل ۷۷۰ از دیوان خسرو و بیدل تو امست تیار بہ لبست بکید و لبیا کبسم بدو تا بنجار در کشم</p>
<p>یا لبشب آفتاب می بسیم تکے بر کیاب می بسیم کہ ز ہجران عذاب می بسیم بہم بر روسے آب می بسیم بہم عالم خراب می بسیم ز گت را بجز آب می بسیم</p>	<p>این توئی یا بجز آب می بسیم در دل خوشین خیال لبست بکش از خوشین کمن و درم راز دل چون کتم نہان کہ ز شک با کہ گویم غمے کہ گز غم تو مگر امر و زکزی پس عمر سے</p>
<p>تنتہ ایضو شعر،</p>	<p>غزل ۷۷۱ از دیوان جان خسرو و مر و شتاب کمن غم خود پر شتاب می بسیم</p>
<p>کہ گل باشد بے دانا بشیم بجز زیر گل و خار دانا بشیم چو میدانی کہ ما فردا دانا بشیم کہ با ہم بھتیاں تنہا دانا بشیم چرا با دوستان کجا دانا بشیم چرا چون خاک زیر پا دانا بشیم</p>	<p>بیانا بے گل و صہبانا بشیم ز گل نازک تریم و چند گاہے بیایا او با ما باشش امروز چو تنہا بودے با یہ ہمان بہ چونہ گزارد یکجا دوستان ترا چو زیر پا سے پناہ شدن خاک</p>
<p>وسط البحرۃ شعر،</p>	<p>غزل ۷۷۲ از دیوان چو بودن نیست خسرو و زور روزے و در روزے نیز بگذر تا دانا بشیم</p>

	<p>کو زار کیش برین گناہم زود شب کیسویے نور اہم ورماند ترا حیات خواہم صبحی و دہ از شب سیاہم جان سوخته شد زود و اہم</p>	<p>من عاشق آن رخ چو ماہم تا راج غمت شدم کہفتند اوز لیتم نہ اندامیدے بر من نفسے بجنده ماناک پختہ شدم بعشق ہر چند</p>	
<p>غزلی ۵۰۰ از دیوان</p>	<p>گوئی کہ گئے نہ داشت خسرو آن صبر کہ بود چند گاہم</p>	<p>غزلی ۵۰۰ از دیوان</p>	
	<p>بی وہ چلکے اسباب بستم چو میدائے کہ پشت خاک ہستم بیا ساقے کہ من سانی پرستم کہ میگولے دل اندر بادہ بستم نہ من از می ز روی خوب بستم کہ از تنگ وجود خویش بستم</p>	<p>لبالب کن قبح سانی کہ مستم مرا کن سرخرو از جرئہ خویش اگر اصحاب عشرت می پرستند مرا گویند دستی چه دیدے ز حدستی من تیغ زن زانکہ تعالے اللہ ازین بہتر چه باشد</p>	
<p>غزلی ۵۰۱ از دیوان</p>	<p>مرا گوئی کہ کے بازی حسین مست از ان روزے کہ با خسر و شستم</p>	<p>غزلی ۵۰۱ از دیوان</p>	
	<p>فریاد کہ غم دارم و عجز ازندارم وان بخت کہ پریش کندم یارندارم آن صبر کہ ہر بار بدین یارندارم از تنگدلی طاقت گفتارندارم</p>	<p>عاشق شدم و محرم این کارندارم آن عیش کہ یارے و ہدم صبر ندیدم بسیار شدم عاشق و یوانہ ازین پیش دل پر زخم و غصہ ہر بست و لیکن</p>	

<p>چون راز بردن افتدم از پرده که چرخ از کوری چشم غم ناویدن یار است جانان چو دل خسته بود آتو دارم دارم غم دیدار تو بسیار تو اندک مرگم ز تو دور افکند اندیشه ام نیست دارم بهس زبستی نیز ولیکن</p>	<p>گوئید مرا گریه نکند در اندامم ورنگ غم این چشم گنگارندارم او داند و سووا سے تو من کارندارم لیکن غم خود اندک و بسیارندارم اندیشه این جان گرفتارندارم پروانه آن غسل شکر بازندارم</p>
---	--

<p>غزل ۵۸۳ از دیوان</p>	<p>خون شد دل خسر و رنگد بختن راز چون سحکے محرم امیر اندارم</p>	<p>بشیتہ شہ</p>
-------------------------	--	-----------------

<p>بر دم چو تو احم که آن رخسار زیبا بنگم که گریه پوشد و که بخورد شوم چون درسد آتش تبرکیر و بدل بر چند بر باد خوش ای باغبان لطفی کن در بوستان ده مرا دیدن نیارم چون حجت یا بوس نم کند ارم تو خود ز بهر آزمون شوختی کنی کاین سو بین از دیدنت جان میرود در جان و چون</p>	<p>جانکے کہ روزی دیدش آنجا روم جان بگرم ممکن نگر و هیچ سان کان رو زیما بنگرم بیرون روم از به طرف گلهای صحران بگرم گر غسل ندید میوه بار سے تا شایان بگرم بگذار با بوی یک نظر ز پشت آن پان بگرم لیکن من بهوش را کو بهوش دل تا بنگرم حیرانم اندر کار خود کت جان ہم تا بنگرم</p>
---	--

<p>غزل ۵۸۴ از دیوان</p>	<p>خواب خسر و همه افسرده لور نویدل جز غم نداد این بخت کت از خلق شبان بگرم</p>	<p>تمتہ ہمز شد</p>
-------------------------	---	--------------------

<p>پری روکے کہ من حیران اویم رقیبیا دیدم بار سے ر باکن</p>	<p>بجان آمد دل از حیران اویم دور وزه عمر تا مسان اویم</p>
--	---

<p>بگفتندش فلان مرد از عنایت گفت صبا بریم شکست از ما که روزی چه مردم شده در داوی حیران از نقشش دل می بستیم دل گفت</p>	<p>خواهد مرد چون من جان او کم نیار دین از بستان اویم چه سود از چشمه حیوان اویم که ندان تو نه ام من تران اویم</p>
--	---

<p>غزل ۳۰۳ از بیلوان</p>	<p>چو در خسر و سیاست را ند گفتند که تو گفستی من سلطان اویم وسط العجوة شره</p>
--------------------------	---

<p>بستی چشم من ز افسون زبان هم خرابی میکنی از لب ز رخ نیست به بیدار تو خسرندم همه هم بروای با دیوستان زن بران پاک ندوستانی که من مست خسرانم خجسته دارم که با دزد و دستان دور</p>	<p>دلم بروی نه تنها بلکه جان هم از بیم میکنی جانان از ان هم و گر خوزیریم راضی بدان هم اگر تیرگی نگوید برو جان هم بیایه خورده ام رطل گران هم بحق دوستی کرد دشمنان هم</p>
---	--

<p>غزل ۳۰۴ از بیلوان</p>	<p>اگر افسند قبول این جان خسر بیوسه میخسرو شمر را یگان هم غزوة الکمال شره</p>
--------------------------	---

<p>بجمل کن آنمزه تو نما که در غمت خوردم حدیث وصل نگویم که گفته شد روزی بروم و ندیم دور و خود برون زیرا که چنان خوش است بیایست که تو تیر زنی چکارم آید اگر خاک کوسه تو نشو به</p>	<p>که عمری از دل جان شکر این کرم کردم ز عجب بد چه لگد با که چسبگر خوردم کجاست دل که شناسد علاوت در دم قبول اگر نه کنسم من بیدیه نامردم تنی که از پی این سالهاش پروردم</p>
--	---

شبی که گرد سر کوهی تو توانم گشت	بوشق گرد سر خود هزار سب گردم
غزل ۵۸۶ از دیوان گر سیت خون ز جفا سے تو خسرو احد که مسرخ کرد بگاہ و سارخ زردم	بقیہ نصیحتہ شعرا
ماترک رضا سے دل خود کام گرفتیم بر نامی و آوار گے ما چونہ دل بود جان رحمت خود بر وز ما وز بر دوست ما سوختن عشق ز پر و آتش بدیم خونایہ پنهان بود و خون خوردن پیرا هر کس در پیرے زد و ما خانه خار اے اہل نصیحت کہ ندراری خبر از ما مایم و دعا گوئی اقبال و نصیبت سو دا تو نا کام دل از کام بر و ن برد	در زاد نیستی آرام گرفتیم ترک دل آوار و بد نام گرفتیم آزاد شد آن مرغ کزین نام گرفتیم سو داسے ہمہ سوزندگان عام گرفتیم زدقے کہ ز خوبان گل اندام گرفتیم زین عاشقے عاقبت آشام گرفتیم گو سجد ترا با و کہ با جام گرفتیم کز و سے قدرت لذت و شام گرفتیم هر چه از ہمہ خوبان جهان کام گرفتیم
غزل ۵۸۷ از دیوان میکن ز جفا هر چه بوا سے و بندیش کان در حق خسرو کرم عام گرفتیم	تختہ نصیحتہ شعرا
بج زرد و سے نست ز چشم شرم کرم من و انم و و لے که شدت آب خون او در حبتن شکوفه زرد سے تو شد بدون دل چون چراغ سوخته شد ز آتش فراق سو دای خاک پای تو تا در سز منست	ورنه که پاسے آکد من اندر تو منبکرم کز دست چشم خویش جو خود ما به منجورم با و سے که از جواسے خود بود در سرم از شام غم هنوز تبار سبکے اندرم سرور کلاه سبز فلک در دنیا درم

<p>غزل ۵۸۸ از دیوان وسط البحیوة شعرا</p>	<p>من خسروم ولیک نگر کز فسراق تو گویی که از نگارشش پور و خرم تر</p>	<p>غزل ۵۸۹ از دیوان</p>
<p>چنان بشنوی او گشتم که با خود در سر دارم چه باشد گر شبی پوشیده کرد و دیده بازم امید بستن باشد اگر من دل نیندازم که من مرغ گرفتارم میسر نیست پروازم خوشم با اینم که پیشا سدا باز نه آوازم به بندای سلیمان که من باوین چه میازم اگر عیب نگیری دل هماغا میکند بازم که داد آن دولتتم جایا که تو خود نشنوی رازم اگر فرمان دهی کشتن مکتبت هم غازم زور آگ نیم باری من آن ولادۀ نازم</p>	<p>تو نام کمیت این سرو که در جان بیدارم همه کس با تری در خواب من در کج تها س غم گشت و هنوز ایدل ز اقبال خیال و سرخو گیر در دایجان دل بر دشته از تن اگر چشم ناله های درونم در میگیر مسلمانان همی در با ختم در کارت زمان بشواری ز کویت و دوش جان برده ام شب من شبها دور و وحشی با خود از حسنت چو بنیم در تو ز دیده جلالت با و خون من تو در ناز و ولیم در خون نخواستن دامن</p>	<p>غزل ۵۸۹ از دیوان</p>

<p>غزل ۵۸۹ از دیوان عزة الکمال شعرا</p>	<p>چگونه جان برده خسرو ازین اندیشه کت مردم فراموش میکنم خود را اگر از خود بسیندازم</p>	<p>غزل ۵۸۹ از دیوان</p>
<p>همه دست از چنین که می بسیم آرزویم همین که می بسیم ترسیم من چنین که می بسیم من حبیاره بن که می بسیم هر دمی تو پسین که می بسیم</p>	<p>رویت اسے نازین کدی بسیم گفتی از رویم آرزوی تو چیست وینت مرد نیست هر روزم توان وصف رنج عشق شنید هر روزی که تو دوست میدارم</p>	<p>غزل ۵۸۹ از دیوان</p>

<p>لب نموده یغیش چاشنی</p>	<p>هم ازان انگبین که می بینم</p>
<p>غزل ۵۹۰ از دیوان</p>	<p>یا خود از بهر جان خسرو است آنچه چشم و کین که می بینم</p>
<p>همی در وی زمن اندام چون سیم ز بهر سیم پیشانی که چپیت بنام آزدی کتبکن از ایزد و س خوش است آنحال نزدیک و هانت منم در کاغذین پیراهن از تو</p>	<p>که امین سیم در دستا که تعلیم گره تا چند بتوان بست بر سیم کز آتش مغ لبوز و چون بر سیم اگر چه نیست حاجت نقطه بر سیم چون نقش ماه نو بر روی تویم</p>
<p>غزل ۵۹۱ از دیوان</p>	<p>گر آبی سوسه خسرو سیم روزی دوروزه عمر باز آید بدویم</p>
<p>من و کینج عم دور سینه بان سیم چون دلم ز منزه شوق بر آرد هر صبح عاشقته ام که گر آواز دهبی جان مرا بسکه بیرون دروتم مگی دوست گرفت من جو جان بر سیم باید که بخون دیده ریشکم آید که مگس بر شکرش سایه کند سایه بچو همسایم لب بر افکن زان پیش منکه بر بوسه تو در راه صبا خاک شدم هر شبی نام تو میگویم و جان در سکر است</p>	<p>چه کستم دل نه کشاید ز بهار چمنم از سر حال برقص آیم و چرخه ز منم دوست از سینه ام آواز بر آرد که منم بوسه یوسف و مدار باز کنی پر منم قصه دوست نویسد و عایه کف منم در فرشته پروا نسو بر و بالش کب منم که فراق تو کند طعمه زراغ در غنم چه کشاید ز سیم گل و بوسه سمنم کیست آن لحظه که دست نه بر بدویم</p>

غزل ۵۹۲ از دیوان

خسرو اسبج ندانم که چه طاعت بود
روی در قیله دول سوی تیان

دست الیموۃ شعر

دوستان در ردول سنگ گزشت نم
بلبل جان هوای چمن خویش بسجست
شاهپازم که شکارم بود از عالم دل
آب خوش خوردم از عقل میسر نشود
مستدم از عقل لب خویش کن ای دوست چنانکه
من در روی کش دریند جویرم سرست
گیسم و تخم باده و رافتاده چو من

چکنم تازره این سنگ به کیسور گنم
کعبه بود کس نفس تنگ بهم بر شکم
تا کیم زمین دل مردارند زانغ و بر غنم
وقت می خوش که کنیز یس خیر از خوشی غنم
خوشی تن را بقیامت نشاسم که منم
بیم سو سے و نماز سے ہم ازو کن کفنم
بکر اسنے ز رسم چند پروبال ز غنم

غزل ۵۹۳ از دیوان

سایما غرقه بی کن قدر کے خسرو را
چند باشد ز تیان غرقه خونای تم

غرقه الکمال شعر

نے پای آنکه از سر کویت سفر کنم
چندین شبم گذشت تکرار برورت
راه شاع صبر کنم جمع ترا بسا پیشم
خوابم نماند خواب جل هم خوش است لیک
عزم گذشت و هیچ نیامد زمان از آنکه
ذوق جفا و جور تو بر من حسد ام باد
چشمست خواب ناماز و مراقبه و راز
هر کس بسوسے جور و دمن بسوی بیت

نے دست آنکه با تو دے در گنم
مکن نشد که لوح صبورے ز بر گنم
تا مجلس خیال تو یک روز تر گنم
خسته ز آستان تو روز بر سر گنم
روز سے بروی تو شب غم را سو گنم
گر من سپرد و عای تو کار و کر گنم
آمد شبم بر روز سخن مختصیر گنم
چون بابد و حشر نمر از خاک بر گنم

روز کے گذشتہ بود بر اسے سوار من درویش بہ از دست من سسر بیدہ را	ہر باد او آیم وز ان سولطنت کرم آن سسر کجا کہ در سر این دروس کرم
---	--

غزل ۵۹۳ از دیوان	یاران ز بندیکہ رحسور ہا شد آن دل کہ پیش تیر ملاست کسیرم	بقینہ شہ
------------------	--	----------

ز تو نمت ست و راحت لب شکرین رویم ہم عشق و آرزوی غلظم کہ در لطافت ز حریت بل فرشتہ چو تو گر حریت باید تو کہ خون خلق ریزی چہ نعمت از انکہ ہر دم چہ پلاست بارک اللہ رخ تو کزان تحیر یکر شہ کہ کہ این سو گز سے کہ بہر رویت	ز من آفت ست وقتہ دل پر ملا جویم شدہ ہزار و مجنون ز تو عشق و آرزویم نہند ز کف پیالہ سبب و سبب سویم رو و آبدیدہ ما بدر تو آب رویم بخوشی اندماندہ ہمہ کس بگفت گویم جگر سے دوبارہ دارم نظری بجای سویم
--	--

غزل ۵۹۴ از دیوان	بغدا ہزار جانب دمی از پند چو خسرو بخراش غمہ کشی ز بجا سے سویم	تنتہ ہند شہ
------------------	--	-------------

چون نازم آگہ فارغ زان آشنا کریم بوسے کشیدہ او تا ہرہ صبا شد شمشیر کشیدہ عشق و مرادین کو ہر جا بود کہ باشد بگریز و از ملا سے	کہ درسون کشیم کہ درو عا گر نیرم خلق از سہوم وادی من از صبا گر نیرم پای خرد شکستہ چون زین بلا گر نیرم من خود بلای خوشیم از خود کجا گر نیرم
--	--

غزل ۵۹۶ از دیوان	خسرو ملک و کیش پاسے از بلوان کوئل کو نیت آن حرفیے کزو سے سپا گر نیرم	دست الہیۃ شہ
------------------	---	--------------

گر رسم روز سے بتو آشنا ہیا کس نم ہر چہ باید خواہم و نیت آرم ہیا کس نم
--

او چو شاه از گوشه‌های چشم منبذ سویی من
 ای خوش آنوقی که او خوش خوش بود در جوانی
 از شراب عشق سیل آمد مصلایم نبرد
 از در دوست برون آیم در پیش خلق
 دوشی و کنج تار یکم ستم در پیش او
 بندگی را خطا نویسم بر رخ از خون جگر
 که طغیل با سپاهان بنیم اندر کیس تو

من از ان لبها بعد منت گدا اینها کنم
 پیش چشم زلفت او شرح بعد اینها کنم
 گر شوم هشیار ازین می پارسا اینها کنم
 چون گدای تو اگر خود بنا اینها کنم
 خویش را زنده بسوزم روشتا اینها کنم
 دزد و دیر هم بروشت گوا اینها کنم
 با سگان آن سر که آشنا اینها کنم

غزل ۵۹۷ از دیوان

یک غزل که شب بدوان مد بگویش خود ز من
 با چو خسرو پیش خلقی خود ستا اینها کنم

عزة الکمال شروع

چون ز لومی نتوانم که شیکبیا باشم
 در فراق تو که داند که کجا خاک شوم
 شب ندانم ز پے دیدن او چون گذرد
 ای خوش آندم که برانی بگلویم همیشه
 تا بجز من خور و کس نعم تو بیشتر
 زیکم آید که سگان بر سر کویت گردند
 و عده خواهم دور بند و فانی سترند
 از سرم در گذران خواب خوشت خوش باد

چه عمت دار و دیکه از که رسوا باشم
 بخت آن کو که من اندر آن پانا باشم
 بسکه تار و زور اندیشه فردا باشم
 من در آن فرصت سویت تماشا باشم
 از پی خوردن عهاسه تو تنها باشم
 گر بفرمانی من نیز هم آنجا باشم
 غرض آنست که بارے بقا صا باشم
 عاشقم من همه شب در غم و سودا باشم

غزل ۵۹۸ از دیوان

حجت بندگی من خطا یا راست از آنکه
 خسرو هم من که علام خط زیا باشم

بقیه بقیه شروع

شبے آسایشم نمود قوی و تنواریے دارم
 ہر شب میگزیم ز گشت و خوابی لبست دل
 الا ای ساقی فانی و لان ہم می با نشان
 پروا بخت خواب آلودہ از پہلوی بیماران
 جاگیر بیان و مطرب ناله و گریہ مے تلخ
 بیا در وی تو کز یاد تو فارغ نہ ام ہرگز
 چو خاک در شہم و زری پای خود و غم کن
 مرا گوئی کہ دور از چون منی ز غمہ چہ مانی

شفا از چشم تو خواہم قوی بیماری دارم
 ہمین ست آرزو شاخ عمر بر خور داری دارم
 کہ من بارہ روز گاہ خوشین تو بخوانی دارم
 کہ تو شکوری داری من شب کاہی دارم
 بیامان من مانا کہ شب بہیاری دارم
 ز نشویش غمت گر چہ فراتسکاری دارم
 بدان عزت کہ پیش آستانت خوانی دارم
 خیالت را بقایا واکہ ازو سے باہی دارم

غزل ۵۹۹ از دیوان

بخت میکشد خسرو حق آن کہ میدانی
 دروغے ہم نیگوئی کہ مردم داری دارم

تختہ شعر شعر

بیار ساقی در پائے سبک را نہ بشویم
 طغییل خاک کیے جسر عد ریز تو بر من
 خوش آن خمار پیانی کہ لعبتان خماری
 بیک سفال لبالب فرو ختم مے حنیت
 حریف پیشتر از من شود خواب کہ پیش
 بہ بت پرستی کہ خلق سنگ سار کنندم

گر گشتہ می نشود آتش جاگیر بسویم
 کہ گر در زرق ازین دلوق بے نماز بشویم
 شہم و ہند شراب در مرد و نہ ز بویم
 کہ در وقتدہ از سلسبیل شہم بچویم
 بہر پالہ سر و زور و خویش نکویم
 نہ صبر آنست کہ صبر کے بود ز روی نکویم

غزل ۶۰۰ از دیوان

ولم نجدت بت رفت و دوش گفت کہ خسرو
 تو دانی دور مسجد کہ من سگ در اویم

وسط المجرود شعر

ز عشقت خواہم از جان یکدم با تو نشتم
 بریدم از جان بہر لود با تو نہ پو شتم

تو در بار و گره بستی و گفستی خون تو در نیم
 تدارم حد آن کز شبر و آن زلف تو لاغرم
 چو از زبان نیست آن دولت که پیشت یار یار
 چو در دل شتی و جان این سخن گفت درون
 بی بالای میجو پیر کز نبشت پهلویم
 بی مزه عاشقی را کش که اور از زده میدا

من این قال مبارک را درون دل گویم
 ولیکن اینقدر دانم که در کوبت سگی استم
 مرا این دولت از ذاتی که بر خاک دوت استم
 مبارکبا و خصم خانه را منزل که من استم
 مرا تیر است در پلو چو پلو سے تو نبستم
 که من از دولت بجزت ز تشنگ ز بستن رستم

غزل ۶۰۱ از دیوان

کله میگر خسرو کز جفا شکستیم گفتم
 پیشدگر دم سفاک خرد و ز عمل تو شکستیم

غزوة الکمال شماره

من آنچه دوش بدین جان مبتلا گفتم
 گرت هوا میست ای شرابخواره من
 بشهر بروت رسوایم بزود همه خسلق
 هنوز باز نمی آید این دل بے شرم
 کنون مرا بسر کوسه ز ابدان جو نید
 بهر جفا که ز خوبان رسد مرا وارم
 ز صبر گریخته گفتم اے فراق مکش
 اگر خجسته یاران من رسی اے باو

همه حکایت آن طسره دوتا گفتم
 بیا که خون دل و وید و صلا گفتم
 کجا پیش تو دیوانه ماجرا گفتم
 تبارک الله تا من بدو چسا گفتم
 که ترک صحبت مردان پارسیا گفتم
 که بے دلا ترا بسیار از این گفتم
 گناه کردم و بد کردم و خطا گفتم
 سلام من برسانی که من دعا گفتم

غزل ۶۰۲ از دیوان

ولیکه رفت ز تو خسروا دران زلفت
 بجوی خواه بجوی انیکت جفا گفتم

بقیة شماره

اشب سو دوست راه گیریم

کے برج بچو ماہ گیریم

<p>و سے زہر فروختم بسیار اقرار کنے کنسیم و کشاہ آن دوست کہ در صلاح کوشد میخواند اجل بر آستانت نہ جان ز زیا و نیست مارا ز ناکر بیوسے سے تاج بنامے رخ چو گل کہ نالہ</p>	<p>امروزہ گستاخ کبیریم بز خود ہم را گواہ کبیریم با دشمن کینہ خواہ کبیریم یوسے ز نیم دراہ کبیریم کان سلسلہ دو تاد کبیریم ترک قسرو کلاہ کبیریم چون بلبل صبحگاہ کبیریم</p>
---	---

<p>غزل ۶۰۳ از دیوان</p>	<p>خسرو چو تسلیم ز کار ما خواست چون ترک خط سیاہ کبیریم</p>	<p>تختہ ہفت شعر</p>
-------------------------	---	---------------------

<p>برون ای اندکے جانا کہ بسیار آرزو دارم مرا پر خار بادل ہر دو دیدہ بلکہ پر گل ہم قیاس روزی خود می شناسم کہ گستاخنت ورت می بوسم و آن بخت کو کاندرو ملت کو اگر شد عقل و جان در کار عشقت سهل باشد ز زلفت کے گروہ کیشا بد زہر و علم لیکن</p>	<p>و دواعی غمزدیک ست یہ آرزو دارم اگر بی روی تو ہرگز بگلزار آرزو دارم ہمہ گل آرزو دارم در میں خار آرزو دارم کہ این بخشش از ان عمل گہرا آرزو دارم ہنوز اندر زہر شوریدہ بسیار آرزو دارم خلاصی از بے مستی گرفتار آرزو دارم</p>
--	--

<p>غزل ۶۰۴</p>	<p>نصیحت میکنی ای آشنا کا سوہ شوخسرو چہ پنداری کہ من این مردن آرزو دارم</p>	<p>وسط البحرۃ شعر</p>
----------------	--	-----------------------

<p>عاشق شدم دیار سے بد عمد وفا کروم یارب چہ شد آن پر فن دل را کہ شد از من</p>	<p>زانشوخ جفا دیدم ہر چند وفا کروم من ہوش کرا دارم من صبر کجا کروم</p>
--	---

<p>مطرب غنای تزلزل دور و گنم نوشه یکچند زهر سو و ابار آمده بود این دل گفته که مگر چندی ایمن زیم از شبها زهر خنکے ز فتم در هر سپر سے دیدم</p>	<p>معدور بدم جانان گر عا رب قبا کردم ناگاہ ترا دیدم بر خویش بلا کردم دل دور شد از تو هر چند جدا کردم نه نشست کسی در دل چند آنش که جا کردم</p>
--	---

<p>غزل ۶۰۵ از دیوان</p>	<p>تا ببارد که خسرو دل بر سپران نهند در کشمکش عشقت نیکوش سزا کردم</p>	<p>غزوة الکمال شعر ۹</p>
-------------------------	---	--------------------------

<p>گرچه از عقل دل و دیده و جان برخیزم یک زمان پیش من ای جان جهانم بشین بوسم هست که پیش تو دمی بشینم گفتم با ز من و یا ز سر جان برخیز مروم و دیدم هر چه تو در خون بنشانند تا توان گشتم از آنکونه که توانم ناست از پس مرگ اگر بر سر خاکم گذرے از پس حشر که از کور بر انگیزم دیدم</p>	<p>حاشا قدر که من از عشق تیان برخیزم تا بدان خوشدلی از جان جهان برخیزم وز سر هر چه بگوئی پس از ان برخیزم از تو تو انهم و یک از سر جان برخیزم من بردیت نگرم و ز سر جان برخیزم در مراد دست بگیر ی تو روان برخیزم بانگ پایت شنوم نعره زمان برخیزم هم زهر تو بر سو نگران برخیزم</p>
--	---

<p>غزل ۶۰۶ از دیوان</p>	<p>خسروم آخسر میسند که هر دم با تو شادمان بشیم و با آه و فغان برخیزم</p>	<p>بقیة شعر ۹</p>
-------------------------	--	-------------------

<p>گرچه سخن ز زهره و از ماه بشنوم بجو اجم گشت ده از پس که هر شب تینم زن اسے رقیب قرمان شد من چون</p>	<p>بود چنانکه زان بیت دلخواه بشنوم بشنیم و فسانه آن ماه بشنوم اندم که من روان آن شاه بشنوم</p>
--	--

<p>باگت تو ای فی ندیدہ دو رقم آجینت تا نکہ دل پارہ ہا سے خون فلک نہ چو برگ گل</p>	<p>آواز پاسے اسپ تو ناگاہ شبنوم چون بوسے تو زبا د سحر گاہ شبنوم</p>
<p>غزل ۶۰۰ از دیوان</p>	<p>تقلیدت در عبارت من این غزل تمام خسرو و خواشش تا من گمراہ شبنوم <small>تختہ پنہن شمرہ</small></p>
<p>ہر نیم شب ہفتہ بکوسے نورہ کہنم روزی دو دیدہ چار شد با تو وہ کہ خند شطرنج عشق باز کہ ما بہر بر تو رندان مغلایم کہ گر دسترس بود</p>	<p>و آنگاہ در رخ تو بزدوسے نگہ کہنم در چار سوسے راہ تو در دیدہ رہ کہنم خود را با آنگاہ رسا نیم دست کہنم خارے سبیل بہر کوی و رہ کہنم</p>
<p>غزل ۶۰۱ از دیوان</p>	<p>گفتے کہ پر وہم دوسہ گر خسرو و اخورے در پاسے مے بہار سبا واکہ نہ کہنم <small>تختہ پنہن شمرہ</small></p>
<p>کار سے بدر نیاید از آہ صبح خیزم از عزت ورتو خواہم کشم بدیدہ در آرزو سے خواہم کت کہ گے بہ بنیم در تیغ جو رہا ماناں گر خون من بریزے باتیغ کند باید کشتن چو من کے را از ہول رنجی سزم و اللہ خیر نباشد</p>	<p>ما چند ہر زمانے با بخت بدستیم سزم خاک ورت کہ از وی خاشاک خوش بنیم خشم خیاں کہ ہرگز تا خشر بہ بنیم سزم مہرت زول بر نیم گر روز میں بر نیم رحمت بود کہ واری نہان تیغ تیزم پیش آئی از جاگ ورت ورت رنجیم سزم</p>
<p>غزل ۶۰۲ از دیوان</p>	<p>سویت مگر گریز و خسرو کہ زندہ مانا بکشد مرا خیالت گر سوسے خود گریزم <small>وسط الجموعہ شمرہ</small></p>
<p>لے مجھے آنکہ اور از دل خود برشم</p>	<p>لے دلی وارم کہ درد و لیری دیگر کشم</p>

<p>ویدر را اگر حق آن نبود که دید او را کشیم گریه ترسم ز آنکه در خونمایه مانند یار من در ره می کورفت این سر تا نگر و در خاک راه عاقبت روشن شود همسایگان را سوز من بر خودش خواهم که خواهم این مضمونی من</p>	<p>من خونهای کز آن خوردم ز چشمش بر کشیم بر کشم دیده بجای که دیده او را بر کشیم هم خاک راه او را از خاک راه او را بر کشیم گر چه آه آتشین از خاک پنهان بر کشیم چشمه خورشید را در جنب نیل بر کشیم</p>
---	--

غزل ۶۱۰ از دیوان	جان بدان مہون تو اندوشت خسرو سالیان اگر تو انهم یک سخن زان لعل جان بر در کشم	عده الکمال شعرا
------------------	---	-----------------

<p>سایه دارم هر شب از سو و از لعلش چون کنم از دل بد خو سے خود خونایه دارم که گر تو بنید کشتن من من بران کز دوستی گریه دارم که در وی نیست جز لولوی خام چند گونی عشق را بیرون کن از دل خوش بری</p>	<p>چند کرد و خوشترین که سحر و که افسون کنم قطره از دل بیرون ریزم جلبر تا خون کنم عمر خود را بکسلم در عمر تو افزون کنم چون نثار پای تو چون لولو مکنون کنم اگر تو انهم جان من از بیرون بیرون کنم</p>
--	--

غزل ۶۱۱ از دیوان	روح لیلی آید و آموزد آینه های عشق شعر خسرو و گریه بر تربت مجنون کنم	دستالحمده شعرا
------------------	--	----------------

<p>چون ناله بر ویدن آن ناله بر کشم بانگ بلند خیزد از آتش چو شد بلند صبرم نباشد از نه بهر دم ز خون دل بر یاد قامت چو بگریم عجب مدار دور دست و سیر نگردم هزار بار</p>	<p>خواهم که این دو دیده ناساز بر کشم نالیدم همانست چو آواز بر کشم در خانه نقش آن بت طناز بر کشم کز گل هزار سر و سر افزا بر کشم کز خویش را فرو برم و باز بر کشم</p>
---	--

<p>دوست عزیز که گریه کنی و سترس بود دوست عزیز که گریه کنی و سترس بود</p>	<p>یکسایک زبان شعله نماز بر کشتم خود تیغ آن سوار سر انداز بر کشتم</p>
<p>غزل ۶۱۲</p>	<p>یاران لبو خستند ز من خسر و آه گرم تا چند پیش میدم چراغ بر کشتم</p>
<p>بدرت با دل خود نقش آن دلدار بر بندم شده در چشم من شد خار و خواب و دیده تو بر بندم چو جان بیدار دست نتوان دید بشاید بکنج عمر غمگس گفتمی برون هم کشاوی روی از حیرت عباری باو کارم ده ز کوسه خود که سخوا هم اگر چه عاشقی کشته شدم از دیده جویم جوان</p>	<p>مگر ممکن شود کاین دیده بیدار بر بندم مگر کاین رخنه های دیده را از خار بر بندم بر روی خود در این کلبه جو نخوار بر بندم خرو سستی لبم لبه آنکه من گفتار بر بندم کزین جا در غرستان عقیقی بار بر بندم معاذ الله که این نعمت بزلت بار بر بندم</p>
<p>غزل ۶۱۳ از دیوان</p>	<p>مهر زلفت کز دیوانه شد خسر و بدستم ده که تا از آن رشته دست عقل و عود بار بر بندم</p>
<p>چنین که عمره خوابان گشت در کنیم لال با و چوی خون من بران ساقی چنان ایتر نم کم ز قبله نیست خبیر بوستان نروم کان مهرس سخت گذشت گذشت عمر و عمارت گئی ندیمم از آنکه گذشت گریه و آنهم ز گوهرست کز و بجواب دیده ام مشب که در کنار منی</p>	<p>بدانکه یک نفس امین ز فتنه بشینم که غرقه کردی یکسایک سرعه نقوی و ونیم ز من تفاوت بطلما پرس کز چسبیم که دل کشد بسوی از غوان و نسدیم خراب کرده نظاره خستیم مفرحی توان ساخت بچهره کلیم چو خوابهای پریشانست اینک می بینم</p>

تقریباً شعر ۶

<p>مہنوز با تو مقام دو کون خواہم باخت</p>	<p>اگرچہ مہرز تیغ حیات بر چہینم</p>
<p>سوزل ۶۱۳ از دیوان</p>	<p>یکیش تیغ کہ را نیست خسرو مسکین کش ز بہر خدا از زبان شیر نیم</p>
<p>برست باو کان سو جان فرستم اگر خود تیسر بر جانم فرستی بجستی تو نہایم نیست در بس ہما سے چونتو و انگاہ استخوانم اگر گوید بر بخت از طفیلے نماند اندر منم نقد سے کہ پشاه</p>	<p>مرا بولیت کا حزان فرستم با استقبال تیرت جان فرستم کہ فرمائی منشی فرمان فرستم تو گوتا برسگ در بان فرستم سر سے و رخصت چوگان فرستم خوابیے زمین وہ ویران فرستم</p>
<p>سوزل ۶۱۴ از دیوان</p>	<p>نہ بر تیر لطف کشیے بہ من چو خسرو را ابو فرمان فرستم</p>
<p>گذشت آنکہ من عقل و دین داشتم ہمیرفت و پا بوس زہر و بنو نذیم در ان مایہ زندگے قیاس ز شکم کبشت از من پہوز از کسان جہوریم از شکم بیادش ز خورشید می سوختم</p>	<p>تو کوئی نہ آن و نہ این داشتم ہم از دور رو بر زمین داشتم کہ بر مردن خود تقیہین داشتم سر و تیغ در آستین داشتم نماند آنکہ پیش ازین داشتم ہمین سایہ ہمنشین داشتم</p>
<p>سوزل ۶۱۴ از دیوان</p>	<p>فتا دم بچاہ زخ گرجہ من چو خسرو دل و دہین داشتم</p>

غزۃ الکمال شعر

وسط الحیوة شعر

بقیہ شعر

<p>باز وقت آمد که من از سر پریشانی تنم سود گشت پیچده راه بتان پیشانیم اونه تیر بلار اورکمان تازو من ای صبا گروی ز فعل مرگش با من بسان ویده گو بر تو نم ای سر و آزادت علام توز بخت آسخت دشواری شمایم سر</p>	<p>از وی ز بیجا بنیم دور خاک پیشانی تنم چند بر خود تمنت وین مسلمانانم جان کشم در پیش سر بروی منت جانی تنم تا دوانی بر جراحتی که پنهانی تنم انست کوه چینی ابر بر سر و بستانی تنم من گرفتارم کجا پہلو به آسانی تنم</p>
---	---

غزل ۱۰۰ از دیوان	چون پریشانی گشت کار خسته از عشقت گر کنون صد بی لبر دست پریشانی تنم	وسط الحیرة شرح
------------------	---	----------------

<p>حال خود باز بر آیین دگر می بینم میرید از پس من ریخ که من روز بروز آن سپر نازکنان میرود اندر ره وین که تو اندک مرا باز رهساند امروز جان بتا پاک برون میرود و می آید هم با قبایل غمش جان بخش خواهم داد</p>	<p>باز کار دل خود ز بروز بر می بینم روزگار دل شوریده تر می بینم دل افتاده در آن راه گداز می بینم کیست آن فتنه که در پیش نظری بینم خلق و اندک من آن عارض ترمی بینم زانکه یک خنده از آن تنگ شکری بینم</p>
--	--

غزل ۱۰۱ از دیوان	بیم خسرو ز فراق تو بر سوا کس برود آخر الامر هانست چو در می بینم	بقیه نقیه شرح
------------------	--	---------------

<p>بگویم حال خود لیکن من از آزار میترسم چپشتت اینک از بیم قیبت نگرم سویت سپا و الله که از مردان ترسم و غمت لیکن</p>	<p>دگر دم و کشم از آه آتشبار میترسم هوس می آیدم بر گل ولی از خار میترسم ز داغ دوری و محرومی دیدار میترسم</p>
---	--

<p>تو شب در خواب مستی و مر امار و زبیداری ولی دارم کباب از تاب غم شیب کیشتم کین چو انا خنده بر خوانم پیران نزن زبیرا</p>	<p>مخسب این کین من زین فیده بیدار میترسم زخوی نازک آن ترکس بهار میترسم تو میخیزی دمن از خنده بسیار میترسم</p>
--	---

<p>غزل ۶۱۹ از دیوان</p>	<p>نه ام خسرو که فریادم نمانده جانم از عشقت وگر مانده است از آن شیرینی گفتار میترسم</p>	<p>غزوة الکمال شعر</p>
-------------------------	---	------------------------

<p>بیا که بجز تو جان در بلا گردم تن شکسته بجا که فرو خستم بر در علامه را بیه خوار غم تو ام مفروض چه روز بود که افتاد در سر این سودا اگر ستاند و منکر شو و حلاش باد شکم اگر ندیم جان بوسه او بر باد</p>	<p>بچه خریدم و بهر دو سه را گردم دل حشراب به تیغ بلا گردم که رخت عمر بدست بلا گردم که دل بهر زبان درو عا گردم متاع دل که بر آن آشتا گردم پیرین قرار نفس با صبا گردم</p>
--	---

<p>غزل ۶۲۰ از دیوان</p>	<p>دلت چو در خور عشقت خسرو الفسوس که تپتی گهری بر گدا گردم</p>	<p>دسالمجوة شعر</p>
-------------------------	--	---------------------

<p>چون گلی نهری ز باغ خود بخاری هم خوشم چون عنان دولتت بید و ستا و زباست با و د و صلت کواران با و آنکس را که هست روی زرد ما و سنگ آستانت روز و شب در دها می کنه داریم از تو در دل با و کار گر میان عاقلان سنگی نداریم از خرد</p>	<p>گر کناری و لبی نبود بیاری هم خوشم در گذر گاهی سمندت با بخاری هم خوشم ما قدیج ناخورد و با رخ خاری هم خوشم این زرد نقدی نیرزد با بخاری هم خوشم کز تو باری با و با و ابا و گاری هم خوشم در ره دیوانگی با سنگاری هم خوشم</p>
--	---

بقیہ صفحہ شہ	گر چه جان خسرو از بیدار تو بر لب بر سید جو ریا را از اشکایت نسبت آری ہم خوشم	غزل ۶۲۱ دیوان
چند لجنہ خلق را وان جفا سے خود کشم گر بدرون پرین ارشہ بجاسے خود کشم کز پی دوستی ہمہ پیش بلا سے خود کشم ہر نفسی میرد خود و درو سرا سے خود کشم از ترہ سوزنی کنم قازر پاسے خود کشم	ہر بحر سے بلوی تو شکر داسے خود کشم بسکہ ختم از عنست فرق نباشد تہا کہ کرتا عشق نوشد طای من کاش لبو ہزار جان تا بسری خوشترین کیم نسبت ویدہ ام شب لیلوات کو سے تو فارم اگر مائلند	
تخذہنہ شہ	پہر وصال جو کشم خستہ درو دم ر تو چہ منت ست چون جو بر لے خود کشم	غزل ۶۲۲ از دیوان
	ما سونندگان خسام کاریم رمواشدگان کو سے یاریم وامروز ہسم اندران خایم زیرا سہرے مصلحے خدایم گر تیغ زینتہ سر خایم تو تیسر بزین کہ ما سکاریم نے در ہو سس لب و کنا ییم ما شاہد خود سے گدا ییم	ما وشدگان لے قراریم آشزدگان سوز عشقیسم بودیم خراب ساقی و دشمن این کاسہ سر سبوی می راست از خار رہ بتان چہ پاکست اسے ترک چہ جایی رحمت ایجا جانیت ودا سے یک نظارہ جنت طلبا تو داسے و حور
بقیہ صفحہ شہ	ما خاک رسیم ہجو خسرو در کو سے کے بنیاد گاریم	غزل ۶۲۳ از دیوان

<p>بشپ من آن خیم که فغان را فرو کشم شمع بسینه و توانم بر بون دسم ز فغانم که لذت شمشیر و تیر عیبست خونام چو زخم زول آن دولت از کجا حسرت فرو برم چو بسینه گریه شود نئے سنگ مانند دل سنگین درین خراب</p>	<p>طوقان کسبم ز گریه جهان را فرو کشم جان سوخت چند سوزنمان را فرو کشم هر دم زبیں که آه و فغان را فرو کشم که لعل یار شربت جان را فرو کشم آتاشم خون دل کنم آنرا فرو کشم تا طعنای سے پیرو جوان را فرو کشم</p>
--	--

<p>غزل ۶۲۳ از دیوان</p>	<p>من خسروم سکر شکن با نیکر دوست خواهم ز ذوق نام زبان را فرو کشم</p>	<p>تخت لعل شمشیر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>زین پای ادب نیست که در کوی تو آیم ای کاش شوم ز دوتری خاک که بار در کوسے تو گره شوم از بوی تو با آنکه خورشیدی و من ذره کنم لیس سر دیار گفتمی که سیاست کجاست کی بود این تا گوئی که سیاست از من چه پر دم چون</p>	<p>سازم ز در دیده قدم و سوی تو آیم با باد شوم بهره و پهلوسے تو آیم آنجا هم از ان بهره بوی تو آیم آن لوط که در جلوه گدازد سے تو آیم گل بستہ دار استہ در کوسے تو آیم هر جا که در دم لبته بهر موسے تو آیم</p>
---	---

<p>غزل ۶۲۴ از دیوان</p>	<p>پرسی عم خسرو ز بے شرح زبان گوی چون پیشین مکران سخنگو سے تو آیم</p>	<p>دست انجیر شکر</p>
-------------------------	--	----------------------

<p>هر دم گذر کوسے و سرای که ما کنیم با ما دل انچه کرد کینش اگر کباب روز از کجا گواهی شهباسے ما</p>	<p>سوسے قدری مال و واسے که ما کنیم ہستش منور سہل منہ اسے که ما کنیم چون صبح کا تب ست گوانی که ما کنیم</p>
--	---

<p>لافت و فائزیم و نیا لیم از جفات با پھو تو جویزنگہ جان سیر و بلاغ</p>	<p>سگ بوزا لیسے بو فاسکے کہ کینیم خود را از نیم تیر و عاسکے کہ کینیم</p>
<p>غزل ۶۳۰ از دیوان</p>	<p>خسرو ز عشق بی سرو پا شد جنین بود احوال خویش را سر و پاسے کہ کینیم</p>
<p>ہر شے ہے با گز ہیای خود خوشم مرگ شیرین شد مرا از عیش تلخ گاہ ز باغ وصل نزدیکان بر نہ بسکہ جانم عاشق و شنام تست یک نفس بہتر کہ میرم پیش تو مور اگر میر و نباشند تو نہیسا</p>	<p>گر چہ بہت آن رو عنی ہو آ ششم ز غمہ کر وہ وہ کہ این شربت چشم من جو سگ از دور پاسکے خوشم ہر کہ اگر کوئی سیوسے خود کشم با نفس باقیست با پنج و ششم بے سپر کن زیر پاسے ابر ششم</p>
<p>غزل ۶۳۰ از دیوان</p>	<p>ز آہ خسرو ماہ من امین سیاشس کاسمان دوزست تیر ترکش</p>
<p>عمرے شد و ما عاشق دیوانہ باندیم ہر مرغ باغے ز گلے بہرہ گرفتند وقتے دل و جان و خردی ہجرہ بالود در کوے پتان رفت ہمہ عمر در بیجا پاران جو فرشتہ ز خرابات رسیدند ای نخت سیر روز تو خوش خس کہ شہا خاکستری افنا وہ نہ دم ماند و نئے روز</p>	<p>وہ دام چومع از ہوس دانہ باندیم ماہیم کہ چون بوم بویرانہ باندیم عشق آمد و زیشان ہمہ بیگانہ باندیم چون بر ہمیں سپر بہ تجانہ باندیم ما چون لکسان بر سر ہمانہ باندیم ما با دل خود بر سر افسانہ باندیم زیر قدم شمع چون پروانہ باندیم</p>